

Spiritismus.

Spiritismus! Medialita! Mocně plane spor pro ně i proti nim. Není mým úkolem mluvit o protivnících a jejich horlivosti v popírání spiritismu. Bylo by to plýtvání času, neboť každý logicky myslící člověk potřebuje jen čísti o způsobu tak zvaných zkoumání nebo bádání, aby sám poznal, že toto bádání projevuje úplnou neznalost a naprostou neschopnost „badatelů“. Proč? Chci-li prozkoumati půdu země, musím se řídit podle země a jejího složení. Chci-li naproti tomu prozkoumati moře, nezbývá mi nic jiného, než abych se řídil podle složení vody a použil pomocných prostředků, odpovídajících tomuto složení. Jíti na vodu s rýčem a lopatou nebo dokonce s vrtačkami, nedovedlo by mne v mém bádání daleko. Anebo mám snad popřít existenci vody proto, že v opaku k pevnější a mně známější zemi proniknu vodu rýčem? Anebo proto, že po ní nemohu chodit tak, jak jsem zvyklý na pevné zemi? Protivníci mi řeknou: To je rozdíl, protože existenci vody **vidím** a cítím, té nemůže tedy popřít nikdo!

Jak dlouho je tomu, co se velmi energicky popírala existence milionů pestrébarevných živých bytostí v kapce vody, ač dnes ví o tom již každé dítě? A proč se to popíralo? Jen proto, že jich nikdo neviděl! Teprve tehdy, když se vynalezl nástroj, který byl zařízen na jejich složení, bylo možno vidět, pozorovat a poznat tento nový svět.

Tak je tomu i s mimohmotným světem, s tak zvaným záhrobím! Staňte se přece vidoucími! **A potom** si dovoluť úsudek! Záleží to na **vás**, ne na „onom světě“! Kromě svého hrubohmotného těla máte v sobě také ještě látku z tohoto jiného

světa, kdežto ti v záhrobí vašeho hrubohmotného těla již nemají. Vy žádáte a očekáváte, aby se vám ti ze záhrobí přiblížili, „dali znamení“ atd. A oni přece již nevládnou žádnou hrubohmotností. Čekáte na to, aby oni **vám** dokázali svou existenci, zatím co vy, kteří kromě hrubohmotného také disponujete jemnou hmotou obyvatel záhrobí, sedíte tu v očekávání s gestem soudce.

Stavějte přece most **vy**, kteří to můžete dělat! Pracujte konečně s touž látkou, která je i vám dána k volnému používání a staňte se tak vidoucími! Anebo mlčte, když tomu nerozumíte a krmte dál jen hrubohmotnost, která stále více zatěžuje vaši jemnohmotnost. Přejde jednou den, kdy se jemnohmotné musí oddělit od hrubohmotného a zůstane pak zemdlené ležeti, protože úplně odvyklo letu. Vždyť i to vše je podrobeno pozemským zákonům tak jako pozemské tělo. Jen pohyb přináší sílu! Není vám třeba médií, abyste poznali jemnohmotné. Pozorujte jen život, jaký vaše vlastní jemnohmotné vede ve vás. Dejte mu svou vůli, čeho je mu třeba, aby zesílilo. Nebo chcete snad také popřít existenci své vůle, protože ji nevidíte a nemůžete ji nahmatat?

Často přece cítíte působení své vůle sami v sobě. Cítíte je sice dobře, ale vůli nemůžete ani vidět ani nahmatat. Necht' je to povznesení, žal, nebo radost, závist, nebo hněv. Jakmile má vůle účinek, musí mít také sílu, která způsobuje tlak. Vždyť bez tlaku nemůže být působení a pociťování. A kde je tlak, působí nutně i těleso, něco pevného z těžé látky. Jinak nemůže povstat tlak.

Jsou to tedy nutně pevné formy hmoty, kterých svým hrubohmotným tělem nemůžeme ani vidět ani nahmatat. A tak je tomu i se hmotností záhrobí, kterou můžete rozpoznat také jen pomocí stejnorodosti, která je ve vás.

Je podivným tento spor, zdali je nebo není posmrtný život. Je to vlastně až směšné. Kdo dovede klidně myslet a pozorovat bez předsudků a přání, ten shledá záhy, že skutečně všechno, vůbec všechno, mluví pro pravděpodobnost existence jinohmotného světa, který dnešní průměrný člověk nedovede vidět. Je to tolik dějů a událostí, které vždy znovu na to poukazují a jež nelze prostě nedbale odsunouti stranou jako neexistující. Naproti tomu není pro naprostý konec po pozemské smrti zde nic jiného než přání mnohých, kteří by se tím rádi zbavili každé duchovní zodpovědnosti, při které nepadá na váhu chytrost a obratnost, nýbrž jen skutečné cítění.

Ale není ke **stoupencům** spiritismu, spiritualismu a jak jen to jmenují. Na tom nezáleží. Jsou to veliké omyly!

Tito stoupenci jsou často Pravdě mnohem nebezpečnější a způsobí více škody než protivníci.

Jest jich jen málo z mnoha milionů, kteří si nechají říci pravdu. Většinou jsou zapleteni v obrovský kruh drobných omylů, které nedopustí, aby našli cestu ven z tohoto kruhu, k prosté pravdě. V čem je vina? Snad v záhrobí? Ne! Nebo v médiích? Také ne! **Jen v jednotlivci samotném!** Ten není dosti vážný a přísný sám k sobě, nechce zbořit předem pojaté názory, bojí se zničit obraz o záhrobí, který si vytvořil sám, a který mu po dlouhou dobu v jeho fantazii **dopřával jistého blaha i posvátné hrůzy**. A běda tomu, kdo by na to sáhl! Každý stoupenec má pro něho již připravený kámen, aby jím po něm hodil! Pevně se přimkl k obrazům své fantazie a je hotov mnohem spíše obyvatele onoho světa nazvati prolhanými nebo škádlivými duchy, případně viniti média z neschopnosti a nedostatečnosti, místo aby klidně zkoumal sám sebe a uvažoval, nebyl-li snad **jeho pojem** nesprávný.

Kde měl bych tu začít hubit plevel? Byla by to práce bez konce. Budiž tedy to, co zde říkám, jen pro ty, kteří opravdu hledají. Neboť jen takoví naleznou.

Příklad: Někdo vyhledá médium, nechť již toto jest proslulé nebo ne. Jsou s ním i jiní lidé. Začíná „seance“. Médium „vypoví službu“. Není z toho nic. Následek? Jsou lidé, kteří na to řeknou: „Médium není k ničemu.“ Jiní: „Celý spiritismus není nic.“ Badatelé bijí se v prsa a prohlašují: „Mnohokrát vyzkoušené mediální schopnosti média byly švindlem! Jakmile přijdeme **my**, neodvází se médium ničeho.“ A „duchové“ mlčí! Ale věřící a přesvědčení odcházejí stísněni. Pověst média pak tím trpí a při častějším „vypovědění služby“ zmizí docela. Má-li pak médium nějakého vůdce nebo ředitele a jsou-li s tím dokonce spojeny peněžité příjmy, bude ředitel nervózně naléhat na médium, aby se přece vynasnažilo, když už lidé za to platí atd.

Zkrátka jsou z toho pochybnosti, posměch, nespokojenost. Při novém pokusu bude chtít médium křečovitě, aby se zabralo do mediálního stavu. Při tom v jakémsi nervózním sebeklamu snad bezděčně řekne něco, o čem se domnívá, že to slyší, nebo se uchýlí k přímému podvodu. Takový podvod na příklad u mluvícího média není těžký. Úsudek pak jest: Švindl, popření celého spiritismu; protože snad některé z médií za jmenovaných okolností sáhlo k podvodu, aby se vyhnulo vzrůstajícímu nepřátelství. K tomu několik otázek:

1. Ve které třídě lidí, nechť je jakákoliv, nejsou podvodníci? Odsuzuje se pro několik podvodníků i při jiných věcech hned také dovednost poctivě pracujících?

2. Proč tedy jest tomu tak právě zde a opravdu nikde jinde?

Tyto otázky může si každý lehce zodpovědět sám.

Ale kdo nese hlavní vinu na takových nedůstojných stavech? Médium ne, ale lidé sami! Svými jednostrannými názory, především však svou naprostou nevědomostí nutí médium, aby volilo mezi nespravedlivým osočováním nebo klamem.

Nějakou jinou střední cestu nenechávají lidé médiu tak snadno.

Mluvím zde jen o médiu, které lze brát vážně. Netýká se to četných mediálně jen nadchnutých lidí, kteří se snaží stavět do popředí své nepatrné schopnosti. Jsem také dalek toho, abych se nějakým způsobem zastával četné družiny lidí, která se kupí kolem médií, neboť vlastní hodnota takovýchto spiritistů existuje jen v nejvzácnějších případech. Výjimku tvoří jen vážní badatelé, kteří se blíží této nové zemi, aby se **učili**. Ne proto, aby se nevědomí proti ní stavěli jako soudcové. Většině tak zvaných věřících nepřinášejí tyto návštěvy „sedánek“ žádného pokroku, nýbrž stagnaci, nebo krok zpět. Stanou se tak nesamostatnými, že se sami nemohou již k ničemu rozhodnouti, ale chtějí mít ke všemu radu od „bytostí záhrobních“. Často ve věcech nejsměšnějších a většinou při pozemských maličkostech.

Vážný badatel nebo poctivě hledající člověk vždy se při tom rozhoří nad nevýslovnou omezeností právě těch, kdo se po léta u médií cítí být „doma“ jako stálí navštěvovatelé. S náramně moudrou a povýšenou tváří mluví největší nesmysly a sedí tu s pokryteckou pobožností, aby se oddávali příjemnému polechtání nervů, jaké jim v obraznosti přináší styk s neviditelnými silami. Mnohá média sluní se při tom v lichotivých řečech takových starých návštěvníků, kteří tím ve

skutečnosti dávají najevo jen sobecké přání, aby co nejvíce sami „zažili“. Ale „zážitek“ znamená pro ně tolik, jako jen slyšeti, viděti a tedy bavit se. K „zážitku“ nedojde v nich nic.

Co má tedy uvážiti **vážný** člověk při takovýchto příhodách?

1. Že médium nemůže vůbec ničím přispěti ke „zdaru“, kromě toho, že se v nitru otevře, tedy odevzdá a jinak jen čeká. Neboť médium jest jen nástrojem, kterého se používá a který sám o sobě nemůže vydati zvuku, nehraje-li se na něj. Nemůže tedy býti řeči o nějakém „**vypovězení služby**“. Kdo o tom mluví, ukazuje omezenost a neměl by se do věci míchat a pronášeti názory, protože nemůže míti žádného úsudku. Stejně jako každý, komu připadá těžkým učení, měl by se vyhnouti universitě. Médium jest prostě můstek nebo prostředek k cíli.

2. Že však při tom hrají velikou roli **účastníci!** Ne svým zevnějškem nebo dokonce společenským stavem, nýbrž **svým vnitřním životem!** Vnitřní život, jak jest známo i největším posměvačům, jest světem pro sebe. Nemůže to přirozeně býti žádné „nic“, má-li to své city a plodící, živící myšlenky, ale musí to býti logicky jemnohmotné věci nebo tělesa, která tlakem nebo působením probouzejí city, protože jinak by tyto nemohly vzniknouti. Právě tak nebylo by možno viděti v duchu obrazy, kdyby tu nic nebylo. Takovéto pojetí znamenalo by největší průlom do zákonů exaktní vědy. Proto zde něco býti **musí** a také tu **jest**, neboť plodící myšlenka tvoří v jemnohmotném, tedy v „onom“ světě ihned přiměřené útvary, jichž hutnost a schopnost života je odvislá od síly citů dotyčných plodících myšlenek. Tak vzniká tedy s tím, co se jmenuje „vnitřním životem“ člověka i kolem něho stejně utvářené jemnohmotné okolí, shodné s tímto životem.

A toto okolí dotýká se nutně média, které jest na jemnohmotný svět silněji zařízeno, a to buď blahodárně nebo nepřijemně, ba dokonce i bolestně. Tím se může státi, že skutečná sdělení z jemnohmotného světa nejsou podávána tak čistě, když jest médium stísněno, sevřeno nebo zmateno přítomností lidí s jemnohmotně nebo duchovně nečistým niterným životem. Ale jde to ještě dál. Tato nečistota tvoří zeď pro čistší jemnohmotnost, i když tato je vedena osobním duchem a vůlí, svobodnou i v záhrobí, takže sdělení z těchto důvodů nemůže nastati vůbec, anebo jest jen stejně nečistě jemnohmotného druhu.

Při účastnících s **čistým** niterným životem jest ovšem možné spojení s odpovídajícím tomu čistým jemnohmotným okolím. Ale každý rozdíl tvoří nepřeklenutelnou propast! Proto ty rozdíly při tak zvaných seancích, proto časté úplné selhání nebo nastalý zmatek. Vše spočívá na nezměnitelných, čistě fyzických zákonech, které na „onom“ světě působí právě tak, jako na tomto světě.

Tím dostávají se nepříznivé posudky „badatelů“ do jiného světla. Kdo jest schopen pozorovati jemnohmotné děje, musí se usmát, protože tak mnohý badatel ve své zprávě vyslovuje si svůj **vlastní** ortel, odhaluje svůj vnitřní život a kárá jen **svůj** duševní stav.

Druhý příklad: Někdo vyhledá médium. Stane se mu, že skrze médium mluví k němu nějaký zesnulý příbuzný. Člověk ptá se při tom o radu při nějaké snad i důležité pozemské záležitosti. Zesnulý podá mu nějaké návody, které tazatel přijímá jako evangelium, jako zjevení ze záhrobí. Řídí se přesně podle těchto rad a ztroskotá a utrpí často velikou škodu.

Následek? Tento člověk bude v první řadě pochybovati o médiu a ve svém zklamání a zlosti nad škodou snad bude i proti médiu pracovati. V mnohých případech bude dokonce cítiti povinnost zaútočiti veřejně, aby varoval druhé před stejnou škodou a ztroskotáním. (K tomu jest mi vzhledem k záhrobnímu životu vysvětliti: Takový člověk se tím otvírá podobným záhrobním proudům přitažlivostí duchovní stejnorodosti. Jako nástroj takových protiproudů dovede se státi horlitem v pyšném vědomí, že hájí pravdu a prokazuje tím lidstvu velikou službu. Zatím ve skutečnosti činí se otrokem nečistoty a uvaluje na sebe karmu, k jejímuž rozuzlení jest třeba ještě více než celého lidského věku. Z toho vycházejí vždy nové a nové nitky, takže vzniká síť do které se zaplete. Na konec neví kudy kam a horlí pak nepřátelsky tím zuřivěji.)

Nemá-li tazatel médium za podvodníka, postaví se ve svém zklamání aspoň velmi pochybovačně proti celému „onomu“ světu, nebo jde obvyklou pohodlnou cestou, kterou jdou tisíce a řekne si: „Co je mi konečně po záhrobí. Ať si tím lámou hlavu jiní. Mám cosi lepšího na práci.“ Ale to „lepší“ znamená, že získáváním peněz slouží jen tělu a tím se stále více oddaluje od jemnohmotného. V čem je tedy vlastně vina? **Opět jen v něm samotném!** Tím, že sdělené bral jako evangelium, utvořil si **falešný** obraz. To byla úplně jen **jeho** chyba a žádné provinění druhých. Měl za to, že zesnulý svou jemnohmotností stal se zároveň do jisté míry i vševědoucím, nebo aspoň vícevědoucím. V tom jest omyl mnohých statisíců. Vše, co zesnulý v důsledku své proměny ví více, je pouze to, že tak zvanou smrtí nepřestal existovati.

Ale to jest také vše, dokud nepostřehne příležitost dostati se v jemnohmotném světě dále, což i tam jest závislé na vlastním

jeho svobodném rozhodnutí. Je-li tedy dotazován na pozemské věci, projeví své mínění v dobré vůli, aby vyplnil přání tazatelovo a také v přesvědčení, že tím podává to nejlepší. Nevědomky není však ani schopen posuzovati pozemské věci a poměry tak jasné jako člověk žijící dosud v těle, poněvadž mu chybí hrubohmotnost nutně potřebná ke správnému posudku. Jeho stanovisko jest tedy nutně zcela jiné. Nicméně on podává, co může a tím v nejlepším chtění i to nejlepší. Nezaslouží tedy ani on, ani médium výčitek. Není proto také žádným duchem prohaným. Měli bychom vůbec rozeznávati jen duchy vědomé a nevědomé. Neboť jakmile duch klesá, tedy stává se méně čistým a těžším, zúží se současně přirozeně i jeho obzor. Dává a projevuje vždy to, co sám cítí. A **žije jenom v citu**, ne vypočítavým rozumem, kterého již nemá, protože rozum byl vázán na pozemský mozek a tím i na prostor a čas. Jakmile to odumřením odpadlo, nebylo pro něho již žádného myšlení a uvažování, nýbrž jen cit, **bezprostřední trvalé prožívání!**

Chyba je v těch, kdo se chtějí při pozemských, na prostor a čas vázaných věcech dotazovati o radu u těch, kdo nejsou již tísněni tělem a proto také nemohou pochopiti.

Záhrobní bytosti mohou sice poznati, který směr v některé věci jest správný a který nesprávný, ale člověk se svými pozemskými prostředky, tedy s rozumem a zkušeností, musí rozvážiti, jak má jíti správným směrem. Musí vše uvéstí v soulad se všemi pozemskými možnostmi! To jest **jeho** práce.

A tak i když hluboce kleslý duch získá příležitost ke vlivu a mluvení, nemůže nikdo říci, že lže nebo hledí svěsti. On dává vždy jen to, co sám prožívá, a snaží se o tom přesvědčiti i druhé. Nemůže dáti nic jiného.

Tak jsou nesčetné omyly v pojetí spiritistů.

„Spiritismus“ stal se nechvalně pověstným, ale ne sám sebou, nýbrž vinou veliké většiny stoupenců, kteří po nemnohých a často velmi sporných zážitcích plni nadšení se domnívali, že pro ně byl odhalen závoj. Snaží se pak horlivě oblažiti i jiné lidi představou o jemnohmotném světě, kterou si vymysleli sami, kterou vytvořila jejich bezuzdná fantazie a kterou se především kryjí úplně vlastní jejich přání.

Ale zřídka jsou takové obrazy ve shodě s pravdou.